

at det Bevis har været tilvejebragt som efter §§ 230, 236, 243 og 246 fordres som det mindste for, at Anklagebe kan sælbes,

- m) at Formanden ved at fremstille Sagen for Rævnningerne har anført Lovens Bud paa en urigtig eller ufuldstændig Maade, eller at hans Fremstilling har været usigtelig eller eenfaldig, saaledes at Rævnningerne kunde vildeles ved samme.

Hvorvidt iøvrigt en paaanket Tilfidesættelse af de forefrevne Regler angaaende Rettergangsmaaden kan betragtes som væsentlig, bliver at afgjøre af Høiesteret efter de foreliggende Omstændigheder.

- 3) At Straffeloven er urigtigt anvendt, navnlig:

- a) at en Handling er anseet strafbar, skjøndt den efter rigtig Anvendelse af Straffeloven ikke kan henføres under samme, eller omvendt,
 b) at en Handling er henført under et andet Straffebud end det, der paa samme burde anvendes, forudsat dog, at saadant kan tillægges Indflydelse paa Straffen,
 c) at Straffens lovbestemte Grændser ere overskredne, eller en i det givne Tilfælde uhjemlet Straffeart anvendt.

Afgjørelsen af Spørgsmaalet om den Anklagedes Skyld eller Uskyld samt Valget af Straffegraden indenfor de lovbestemte Grændser kan ikke blive Gjenstand for den heromhandlede Paaankning.

§ 306.

De under foregaaende Paragraph Nr. 1 Vitr. b, c og Nr. 2 Vitr. m hen hørende Anker kunne alene gjøres gjældende for Høiesteret, naar de allerede ere fremsatte ved Hovedforhandlingen, eller og de Omstændigheder, hvorpaa de støttes, først senere ere komne til den Paagjældendes Kundskab.

Den i samme Paragraph under Nr. 2 Vitr. c nævnte Anke kan kun fremsættes for Høiesteret, naar den Vedkommende har anmeldt samme for Rævninge- eller Kredsrettens Formand, inden Forhandlingen i det hemmelige Møde begynder.

Tilfidesættelse af forefrevne Former kan kun komme i Betragtning for Høiesteret, naar det fremgaaer af Tingbogen, at en saadan har fundet Sted, eller naar den Paagjældende inden Hovedforhandlingens Slutning har paatalt samme.

Mangler ved Forundersøgelsen kunne ikke paaberaabes som Grunde til at bestride Dommens Gyldighed, med mindre de før Hovedforhandlingens Slutning ere paatalt.

§ 307.

Paaankning fra Kredsretten til Høiesteret finder ogsaa Sted, naar den Telt, hvorover der klages, er begaaet ved Underretten, men ikke afhjulpen ved Kredsretten, uagtet Anke i saa Henseende har været fremsat for sidstnævnte Ret.

§ 308.

Paaankningen kan stee saavel fra den offentlige Anklagers som fra den Anklagedes Side. Er Dom overgaaet Nogen, som ei har skilt sit 18de Aar, kan derhos Værgen paa hans Begne paaanke Dommen.

Den Anklagebe kan imidlertid ikke grunde nogen Anke paa Tilfidesættelsen af Forfister, som alene ere givne til Støtte for Anklagen, og omvendt kan imod den Anklagedes Indsigelse ingen Anke af den offentlige Anklager gjøres gjældende paa Grund af Tilfidesættelse af Forfister, som ubelukkende sigte til den Anklagedes Tarv.

Naar Hovedsagen paaankes, kan Paaankningen ogsaa stee med Hensyn til Straffe, som i Medfør af §§ 178 og 190, 40 og 214, samt 149 ere ifundne Vidner, Rævninger eller Andre. Særlig Paaankning i de nævnte Tilfælde kan ifkun stee af den, der er idømt korporlig Straf eller Bøder paa mindst 100 Rd.

§ 309.

Naar Paaankning finder Sted, kan den Forurettede, der under Sagen har paastaet sig Erstatning tilkjendt, for Høiesteret varetage sin Tarv med Hensyn til den saaledes af ham neblagte Paastand, dog kan han ei paastaae Dommen i Henseende til Erstatningen foran-